

Arba Patyrimas, arba Kalba

1. Esama dviejų ir tik dviejų būdų man, kaip štai šitai būtybei, įsibuvusiai į savo ištremtį iš neapibrėžtos visumos ir nublokštai į savo išskirtinumą, kaip tik ir lemiantį tai, kad aš ne tik esu, bet kartu esu būtybė, galinti įeiti į kokį nors ir bet kokį susitikimą su tuo, kas nesu aš pats (Absoliučia arba Jusline Transcendencija), ir netgi su tuo, kas esu aš pats (Absoliučia arba Antjusline Imanencija, kurios vardas yra Niekis); kadangi aš esu kalbanti būtybė, vienas būdas susitikti su tuo, kas nesu aš pats, ir su tuo, kas esu aš pats, yra **kalba**, pasakanti man, kas yra tai, kas nesu aš pats, ir tai, kas esu aš pats, o be to, pasakanti man, **kad** esama kažko, kas nesu aš pats; kadangi aš esu ne tik kalbanti (priešingu atveju būčiau knyga arba kompiuteris), bet ir egzistuojanti (gyva) būtybė, antras būdas susitikti su tuo, kas nesu aš pats, man parodantis, **kad** esama kažko, kas nesu aš pats, yra **patyrimas**.
2. Jei esama dviejų ir tik, dviejų ko-nors- apskritai – **duoties** būdų, ištariamų duoties ir patiriamų duoties, aš galiu manyti, kad tame, ką aš vadinu „patyrimu“, esama kažko, ko nesama kalboje, vadinasi, **bekalbiškumo**, o kalboje esama to, ko nėra patyrimo, vadinasi, **nepatiriamumo**, o tai reiškia, kad patyrimo esmę ir branduolį sudaro bekalbis nežmogiškumas, todėl patyrimas, pačia minimaliausia bet ir pačia pirmapradiškiausia šio žodžio prasme, yra bekalbis susitikimas su tuo, kas nesu aš pats, kaip į solipsistinį kokoną suvystyta kalbos lėliukė. Vadinasi, patyrimas man atveria tylinčią svetimybę, sutampančią su bekalbiu nežmogišku daiktu – absoliutaus nežmogiškumo telkiniu, o kalba, priešingai, man pirmiausia atveria grynąją solipsistinę savastį, sutampančią su absoliučiu žmogiškumu.
3. Tai reiškia, kad šitie du pirmaprados duoties būdai, patyrimas ir kalba, ne papildo vienas kitą, o gyvena vienas kito sąskaita, kaip absoliutūs, niekada ir niekaip nesutaikomi priešai; kuo intensyvesnis patyrimas, tuo labiau jis bekalbis, kuo intensyvesnė kalba, tuo labiau ji silpnina patyrimą ir, kraštutiniu atveju, jį sunaikina. Trumpai tariant: kuo mažiau kalbos, tuo daugiau patyrimo, ir vice versa, kuo daugiau patyrimo, tuo mažiau kalbos. Jei visą mano akiratį uždengia kalbos daiktai (simuliakrai, pasak Platono), jei nežmogiškieji daiktai – ir aš pats kaip nežmogiškas daiktas, kaip **nežmogus**, kaip bekalbis monstras, - virsta kalbos maišais, patyrimas susilpnėja iki minimumo ir netgi nunyksta. Tačiau praradamas bekalbį patyrimą, aš prarandu tai, kad daro mane gyvasties krešuliu, ir virstu mašina, t.y. gyvu lavonu arba kalbos monSTRU.
4. Toks yra vadinamasis „postmodernus“ hominoidas, vegetuojantis katastrofiško parazitinės kalbos pertekliaus šiltnamyje: kalbos mašina, zombis, gyvas lavonas, kalbanti mumija, futliaras, antžmogis (pasak Nietzsches), beveik praradęs gyvojo patyrimo intensyvumą, įsivystęs į vadinamojo „diskurso“, t.y. žargono, mirusios kalbos, kokoną, visiškai jį izoliuojantį nuo patyrimo ir tironizuojamą **Stabų**, t.y. mirusios kalbos fantomų – šitokios totalinės stabmeldystės, atrodo, niekada nebūta žmonijos chronotopijoje. Žinoma, „postmodernusis“ lavonas slapčia geidžia prisikelti iš numirusių ir vėl tapti gyvas, tačiau – haliucinuojantis zombis – neįtikėtinai naiviai tiki, kad patyrimo intensyvumą įmanu atgaivinti tik kalba, velkantis į nuobodžiąją begalybę nusidriekiančiu „diskurso“ keliu. Kvailys! Žargono vergas! Jis nesupranta, kad patyrimo, gyvenimo ir gyvasties intensyvumą įmanu atgauti minimalizavus, ar net sunaikinus kalbą.
5. Jei kalba ir tik kalba, ir visų pirma parazitinė kalba-diskursas, mane izoliuoja nuo patyrimo, galiu įsivaizduoti – deja, tik įsivaizduoti! – kokio pragariško (vadinasi, **paradyzinio**) intensyvumo lauke gyvena bekalbė būtybė, pavyzdžiui, gyvūnas: grynojo patyrimo kamuolys, kuriame – nė kibirkštėlės hoministinės anestezijos. Štai kodėl laukiniui, deleuzeui, asketui,

žukauskaitei, teležvaigždei, automobilistui ar Didžiajam Boksininkui, trumpai tariant, „postmodernistui“, taip norisi virsti gyvuliu, štai kodėl „postmodernus“ hominoidas taip maniakiškai veržiasi į kiaulės rojų: menais, automobiliais, religijomis, dzenbudizmu, metafizikomis, „metodais“, kompiuteriais, technomokslu, narkotikais, erdvėlaiviais, „kūryba“ ir „pažinimu“. Štai galutinis vadinamosios „istorijos“ tikslas: sugrįžti į kiaulės rojų ir šitaip atgauti prarastojo patyrimo intensyvumą.